

му туряме гнилежъ — и то ще се срути при първий вихъръ . . . Но защо ли сж хорти! Нали Войводата единъ ще разпорежда? Во всичко, казвате, едничката надежда че той е, делото че само той до край ще да изкара? . . . Но тамъ сабя де играй и пей куршумъ, кому е сигуренъ живота? А случи ли се пръвъ самичкия Войвода да падне въ бой — тогазъ? Отново подъ хумотъ — и двойно по-жестокъ, безпомощний народъ ще да превие вратъ . . . Желаетъ ли свобода народу, ти не се поставяй надъ народа — а съ него заедно върви, дели беда, дели и тържества. Клонъ отъ дъбътъ бъди! Откърши ли те гръмъ — смъртъта ти да не сети могъщия дъбъ: единъ падна отъ клоновете, но все сж читави пакъ другите, и съ тяхъ предъ бурите се гордъ изправя той безъ страхъ. Така разбирамъ азъ и за това се боря. Мълчахъ и траяхъ, — но предъ вази ще разтворя днесъ картите си, та . . .“

Но бързо Дивисиль сега подзе: „Така, така е, синко милъ. Ти мислишъ може би и хубаво и здраво; но мене позволи да ти го кажа право — ти младъ си! Откакъ святъ светува, на света приборъзна всякога била е младостъта: че тя ни хората, нито живота знае, тъй както трябва, — и повече мечтае, по-малко мисли. Тя съ идеи и мечти като топола се издига въ висоти — но за това пъкъ тъй и слаба сянка сени! И не подъ нея се отбива заморений отъ жега пътникъ. Азъ не първи пътъ сега те слушамъ да роптайшъ, и слушамъ те съ тъга противъ Войводата светкавици да мяташъ,

